

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacer Recessus Sive Exercitia Spiritualia Ad Mentem &
Methodum S. P. Ignatii**

Nepveu, François

Ingolstadii, 1701

VD18 12305014

Meditatio VI. De obstaculis, quæ nos aliquo modo avertunt à nostro fine,
sive de peccato veniali.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59599](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59599)

Non est sanitas in carne mea à facie ire tue, non est pax ossibus meis à facie peccatorum meorum.
Psalm. 73.

MEDITATIO VI.

De obstaculis, quæ nos

aliquo modo avertunt

à nostro fine

sive

De peccato veniali.

Considerabimus primò hoc peccatum in se ipso, tum in suis effectibus.

PUNCTUM I.

De Peccato Veniali, considerato in se ipso.

CONsideremus in primis : Hoc peccatum, etsi leve, & ut vulgò loquimur, veniale fit : veram tamen esse DEI offensam ; cum fit quidam supremæ Majestatis contemptus ; quædam ingrati animi labe erga infinitam Bonitatem ; quidam Omnipotentiaë abusus,

quædam sanctissimæ voluntati resistencia, & Divinæ gloriæ immunitio. Non est quidem tota ab ultimo fine aberratio; est tamen obliquus quidam flexus, qui sensim ad illam ducit. Non est integra à DEO separatio: est tamen quædam animi remissio, quæ eò inclinatur. Non est jactura gratiæ, est tamen illius perdendæ grande periculum.

Verum omnino est: Peccatum veniale Christum rursus in crucem non agere, ut agit mortale. Negari tamen non potest, quin ipsum periculosè vulneret. Verum quoque est: Peccatum leve, quantum in ipso est, nec DEUM, nec Divinas destruere perfectiones, quas in nihilum redigere nititur abominanda Noxæ lethalis Pestis, ut nos docent SS. Patres: subtrahit tamen debitum tantæ Majestati respectum, & devotum justissimæ voluntati obsequium, illud denique etiam concedendum est:

est: Peccatum veniale animam
Divino suo Sponso nec infidelem,
nec perfidam reddere, inducit ta-
men quendam languorem, qui
sinceri affectûs ardorem vehe-
menter emollit, & tepefacit. At-
que, ut totum paucis describam:
Peccatum veniale est quædam a-
ctio, quæ DEO displicet. Ah!
quàm difficulter anima, quæ no-
vit, quid sit esse DEUM, capere, &
assequi poterit; quâ fieri possit, ut
in homine, hæc duo concurrant:
cognoscere, & profiteri, se amare
DEUM, & tamen, positô studiô,
ipsi displicere velle?

Consideremus II. Ex hoc ipso,
quòd peccatum veniale offensa,
malûmque DEI sit, rectè prorsus
concludi: ipsum tantum esse ma-
lum, quod omnia mundi mala, e-
tiam simul juncta, longissimô in-
tervallô antecedit; & Viros fan-
ctos, jure meritissimo, malle pri-
ùs mille vitas prostituere, quàm
vel unicum, deliberatô animô,

committere. Præterea neminem, tutâ conscientiâ posse levissimum mendacium proloqui, etiam si per illud gloriam DEI in immensum attollere posset. Denique omnes Creaturas maximo honori sibi ducere debere, si rursus in suum nihilum evanescere, & sic suo omnium interitu, minimum peccatum impedire possent.

Ah, Domine! quam parùm credidi, aut saltem quàm parùm consideravi hanc Veritatem, quam tamen nos Fides docet. Si enim credidissem, si seriò cogitâissem: me per hoc officiosum mendacium, per hanc levem detractionem, per salientem hunc jocum, per modicam hanc invidiam, per hunc Regulæ neglectum, per vile hoc corporis oblectamentum, per respectum hunc humanum, per futilem hanc vanitatem, per liberâs has, inter preces, animi evagationes, si, inquam, credidissem: me per hæc talia tantum committere

tere malum , cum quo omnia ,
eâque maxima totius mundi ma-
la ne quidem in comparationem
venire possent : Malum ma-
jus , quàm omnium gentium de-
populatio , quàm Creatorum om-
nium interitus , quàm ipsum totius
Universi excidium : si hoc seriò a-
nimo concepissem ; nunquam tam
cœcus , tamque ab omni mente , &
sensu alienus fuisset , ut vel semel
dicerem , quod tamen frequenter
dixi : *Est tantum peccatum Venia-*
te. Ah , Domine ! postquam tuâ
gratiâ ita me nunc illuminâsti , ut
hunc errorem meum agnoscerem ,
fac , obsecro , ut deinceps à minimo
peccato , haud secus ac à malorum
maximo abhorream , & ita semper
animò comparatus sim ; ut malim
omnia prius mala millies
subire , quàm te vel le-
vissimè offende-

re.

PUN-

PUNCTUM II.

*De peccato veniali considera-
to in suis effectibus.*

Primò. Inter partus peccati ve-
nialis perquam infelices vel
maximè numerandum est, quòd
paternum Divini cordis affectum
vehementer hebetet, atque inde
efficiat, ut DEUS animæ, quæ in
ipfi placendi studio torpet, specia-
lem illam Providentiam subducat,
qua aliàs animas sibi fideles, sui-
que constanter studiosas comple-
ctitur. Nec enim extraordinariam
illam tutelam, & curam singula-
rem adhibet, qua ab his pericula
amoliri, & tentationum vim aut
repellere, aut enervare solet. De-
inde non communicat animæ te-
pidæ cœlestia sua arcana, & favo-
res particulares, ut sunt magnum
Orationis donum, animus conti-
nuò collectus; suavis cum ipso
conjunctio, spiritus fervens, con-
sola-

solationum abundantia, quam excipit mirus rerum cœlestium gustus, & rara in vitæ interioris exercitiis facilitas, præter firmam quandam spem, & lætam securitatem, quæ animas verè devotas, quasi certas facit: se esse in gratia constitutas. Spiritus enim testimonium ipsis reddit, quòd sint filii Dei.

Præterea animas in evitandis levioribus noxis socordes privat vivo illo lumine, & necessario gratiarum succursu, sine quo tentationum paulò gravius incumbentium assultum nunquam reprimere poterunt. Nam hujusmodi gratiæ ex tenero, liberalique affectu profluunt, quem illis non indulget, qui cum ipso veluti nundinantur, & à lethiferis solùm peccatis abstinere volunt, quæ sub gravi pœna sunt prohibita.

Secundò Deus exquisito rigore plectit peccata venialia. Consideremus tantùm gravissimam vindictam, quam de illis cum in hoc mundo,

mundo, tum in purgatorio carcere sumit. Moyses DEO gratissimus ob levis diffidentiae culpam exclusus est a terra Promissionis, ad quam tantopere anhelarat. Curiositatem Bethsamitarum minus reverentem 25000 hominum, morte punivit. Oza suam imprudentiam, qua temere arcam tetigit, repentina morte luit. Quam terribili flagellô David, Vir ille secundum cor DEI, ob levem vanitatem, qua populum sibi subiectum numeratum voluit, correptus fuit?

Quam severè leviores etiam noxas castigat in purgantibus flammis? ob unum, unicum peccatum veniale animas sibi dilectas, & à quibus ipse unice amatur, tantis excruciat tormentis, ut horrore, & violentiâ, ne quidem inferorum poenis cedant. A suo conspectu & praesentiâ illas proscribit, si vel unius levis delicti maculâ inquinatae sint, & si inquinatae manerent,

nerent , in omnem æternitatem
proscriberet.

Ah Domine ! Anima , quæ has
veritates bene ponderat ; quæ re-
ctè expendit formidanda tuæ Ju-
stitiæ exempla , quibus peccatum
veniale plectit , potèstne illud ap-
pellare leve delictum ? An leve
dici potest , quod tantæ Majestatis
DEUM offendit ? cui ille , qui ipsa
Bonitas est , tam horribiles dictat
pœnas. Ah Domine ! Peccatum
veniale non videtur res levis mo-
menti , nisi iis hominibus , qui Fidei,
qui cognitionis tuæ Divinæ Maje-
statis , qui timoris tuorum Judi-
ciorum , qui amoris tuæ infinitæ
Bonitatis aut parum , aut nihil ha-
bent ? Sed anima tui verè amans
à minimo peccato , quia tibi displi-
cet , magis abhorret , quàm ab om-
nibus totius mundi miseriis , quàm
ab ipso etiam terribili inferni ba-
rathro. Fac , Domine , ita te rogo ,
ut te cognoscam , ut te amem , ut
eas cogitationes , idque firmissi-
mum

mum animi propositum concipiam, quo prius velim, ut planè jam volo, tua adjuvante gratia, mille vitas profundere, quàm vel unicum peccatum veniale, animo volente, committere.

Qui in modico iniquus est, & in majori iniquus est. Luc. 16.

Qui spernit modica, paulatim decidet. Eccl. 14.

Qui timet DEUM, nihil negligit. Eccl. 7.

A minimis incipiunt, qui in maxima prorumpunt. S. Bernard.

CONSIDERATIO II. De Examine Conscientiæ Generalis, & Particularis.

De Examine Generali Conscientiæ.

FACISNE quotidie examen conscientiæ saltem vesperi?

Nun-